

ΚΑΤΑ
ΗΤΡΙΑΚΗΝ
ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
10 λεπτά 10

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΓΡΑΦΗ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 6 Ιουλίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 51

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

Γκρίτε.

Καταδέξου, ω μητέρα, που ή μεγάλη
Καρδιά σου είν' αιώνια ματωμένη.
Στόν πόνου μου νά γύρως τό κεφάλι.

Με την καρδιά απ' τή λόγγη τρυπημένη,
Τό γυϊό σου θλίβερά νά ξεφυχάη
Βλέπεις, στού λόγού τήν κορηή, εκεί πέρα.

Τό βλέμμα σου στον ούρανό πειάει,
Κι' αναστενάξεις, ω φτωχή μητέρα,
Γιά τή διπλή σου δυστυχία, τήν τόση.

Τό φορέσι σου τόν αιώνα ποιο
Που μέ ξεσηχίζει, ποιός ποτέ θά σώσει;
Αυτό που θέλω, εσύ τό ξέρεις μόνο.

Όπου κι' αν σέργω τό άθλιο κορμί μου,
Τά σπλάχνα μου ή φρίκη αναταράζει
Κλαίω, και κλαίω, γιατί είμαι μοναχή μου,
Μέσα σιά στήθια μου ή καρδιά σπαράζει.

Στής χαυνηής τό εόπημα, ω Παρθένα,
Σάν ξεφυχοῦνε θλίβερά όλα τ' άσπρα
Σου έκομα αυτά τό λούλουδα ένα ένα,
Κι' ή κάθε τού παραθυριού μου γλάστρα
Ποιόστηκε από τό πικρό μου δάκρυ.

Κι' ή πρώτη, τού ήλιου άχτίνα σέ μιν άκρη
Με πρόστασε, με λύπη καθισμένη.

Άχ! σόσε με, ω μητέρα, που ή μεγάλη
Καρδιά σου είν' αιώνια ματωμένη.
Και γύρω στον κρημό μου τό κεφάλι.

Περιοδικός Μεταφρ. Γ. Θ. ΜΑΥΤΑ

— Η ΤΟΥ ΒΑΘΟΥΣ Η ΤΟΥ ΥΨΟΥΣ ΜΑ ΟΛΟΤΑΧΩΣ

ΛΕΓΕΤΑΙ—και τι δέν λέγεται τις ημέρες αυτές!—πώς ε πρώτος κατάλογος του παρουσιάστηκε από τον κ. Ράλλη στον Άνακτα, ήταν στολισμένος και με τα δνόματα των κ.κ. Παναγιωτοπούλου, Γουναράκη κ' ενός άλλου ακομη άστέρου, από την περίφημη πλειάδα

που εκουρέλιασε από το μπαλκόνι του γηραιού Άναρχικού τον Θρόνο και την Αδλή.

Και λέγεται πως ο Βασιλεύς έσβυσε με κόκκινο μολύβι και με κόκκινη αγανάκτηση τα δνόματ' αυτά απ' τον κατάλογο και παρακάλεσε τον κ. Ράλλη να μὴν επιμείνη να χειροτονηθούν Σύμβουλοι του Στέμματος οι επιμπαλκονιοι αυτοί ύβρισταί Του.

Ο κ. Ράλλης τήν εδέχτηκε τήν θυσί' αυτή. Άχ, και τί δέν δέχεται ο κοινοβουλευτικός ραμπαγιάδισμός μας! Έκαρτομήσε τους ζυμάρχους, έκανε τό χατήρι του Στέμματος: Κι' άνερριχθή ως άγριογατος στην Άρχή.

Και τα πράγματα εξηκολούθουν τήν κανονικήν τροχίαν τους ψέμματα :

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ να μās επιτραπή να έχουμε κάποια αντίρρηση σ' όλ' αυτά. Κάποια αντίρρηση ή όποια μās σπρώχνει να μὴν επιδοκιμάζουμε μ' όλον τό σεβασμό που τρέφουμε στις άποφάσεις του Άνακτος, τήν μη Ύπουργοποίηση των ξεχωρισμένων Ροβεσπιέρων της εδού της Γ' Σεπτεμβρίου.

Άφού έγινε ο κ. Ράλλης πρωθυπουργός—μη λησμονήτε πως ή Α. Έξοχότης είχε συστήσει στους Σινιάδες της τελευταίας εισοδείας να γρυπνοῦν με τις σανίδες στα χέρια!—αφού μ' άλλους λόγους ή Α. Μ. εδέχτηκε για Πρωτοσύμβουλο Του τον τέως Άρχιύβριστήν Του, έπρεπε να δεχθῆ ως συμβούλους Του και τους άλλους, τους υπαρχηγούς, ήγουν δηλαδή να ειποῦμε τις μαργιονέτες του θαλερού σέλιγκα των Θεσμών.

Έπρεπε να γίνῆ Ύπουργός και ο κ. Γουναράκης και ο κ. Παναγιωτόπουλος και ο κ. Παπαστασινός. Κ' έπρεπε ακόμα κι' ή Αδλή να καθαρισθῆ και να φερύσουν τα κράνη και τις κατάχρυσες στολές των Αύλικών όλα τα πρωτοπαλληκαρα των Φιλιατρών και της Μπαρμπάσαινας. Κ' έπρεπε τα δημόσια ύπουργήματα όλα πέρα πέρα να παρακληθῶν να καταλάβουν οι Σανιάδες των Άθηνών και οι Γκραδάδες του Πύργου και οι Ευλαγκουράδες των

Φιλιατρών και κάθε άλλης ήρωϊκής Σανιδουπόλεως.

ΕΤΣΙ μοναχά υπάρχει κάποια ελπίδα να ζυπνήσουν και οι φρόνιμοι, οι όποιοι με φακιρική άπάθεια παρακολουθουν τό Ρωμέτικο να γκρεμοτσακίζεται με αξιοθαύμαστον νωχέλεια και να πάρουν κι' αυτοί τις Σανίδες και τους Γκραδες στα χέρια και να φροντίσουν ν' άμυνθῶν κατά της Κατεργαριάς τήν όποιαν ενισχύουν στον άγωνα της οι Άνω με τήν άνοχή τους και οι Κάτω με τήν μωρία τους.

Έτσι μοναχά υπάρχει κάποια ελπίδα να θελήσουν Βασιλεία και Λαός να πρεθῶν στο ήρωϊκό τοῦτο πραξικόπημα από τό όποιον θα ζημιωθῆ μὴν ολίγο τ' οὐλύ, αλλά θά κερδίση πολύ τό Έθνος και θάναστηθῆ τό Βασιλείον της Ελλάδος τό όποιον σήμερα μεταμόρφώθηκε σε Βασιλείον της Μπαρμπάσαινας, αφού και Δουκάτον του Γερολσταίν έπαυσε να είνε πρδ πολλού.

Κ' έτσι μοναχά, όταν τό Κακό μās περιζώσει απ' όλες τις μεριές κι' όταν ή πολυκέφαλη Δημοκοπία καταπνίξη κάθε χυμόν ζωής στον τόπον αυτόν, υπάρχει κάποια ελπίδα ν' αναφανῆ και ο Άνθρωπος, ο Μεσσίας που δλοι με λαχτάρα τον περιμένουμε και που δέν έρχεται, χωρίς να μās δίνῆ και κανένα σημετο πως έχει άπόφασι να μās έλθῆ, έστω και άργά, καμμία φορά.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΕΡΟΛΙΘΟΙ

2

Ό πόνος όταν παγώνῆ σε δάκρυ... κυλῆ ένα τραγούδι. όταν τοξεύεται εις λογισμόν... πέφτει ένας αερόλιθος.

Ή εύτυχία τό κάμνει όλα χυδαία, λέγει τις. Οι εύγενείς τείνουν όλο προς τήν εύτυχίαν χωρίς ποτε να τήν φθάνουν, λέγει άλλος.

Μίαν νύκτα είδα ένα φάσμα. Έφόρει λευκό περιόρμιον και μκύρη φούστα.

Ή ομίχλη του άορίστου, τό άοχνοϋφίσματς της φντασίας, αί ένέσεις της αγωνίας, ο πόθος γλυκυπικρων κίσθημάτων, ή άκρατος εύγένεια, ο διαταγμός του νοῦ, μου έλεγον :